

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1884/2021
30.06.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Цакула и Јелене Ивановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Симоновић, адвокат из ..., против тужених АД „Железнице Србије“ Београд и „Србија Карго“ АД за железнички превоз робе Београд, чији је пуномоћник Јована М. Мемаровић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог „Србија Карго“ АД за железнички превоз робе Београд изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1812/2020 од 24.03.2021. године, у седници већа одржаној 30.06.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 1812/2020 од 24.03.2021. године и предмет враћа другостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 3433/2016 од 23.05.2017. године, ставом првим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу на име разлике између исплаћене и припадајуће накнаде зараде за рад у сменама, за период од априла 2010. године закључно са априлом 2013. године, солидарно исплате месечне новчане износе ближе означене у овом делу изреке, све са законском затезном каматом почев од 15. у текућем месецу за претходни месец до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезани су тужени да на досуђене износе солидарно у корист тужиоца надлежним фондovima ПИО уплате доприносе за обавезно социјално, пензијско и здравствено осигурање и осигурање од незапослености у износима и по стопи који буду важили на дан уплате. Ставом трећим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу солидарно на име трошкова поступка исплате износ од 56.000,00 динара са каматом од извршности пресуде па до коначне исплате, као и на име таксе за тужбу и пресуду по 13.180,00 динара.

Одлучујући о жалби туженог „Србија Карго“ АД за железнички превоз робе Београд, Апелациони суд у Нишу је пресудом Гж1 1812/2020 од 24.03.2021. године, ставом првим изреке, укинуо пресуду Основног суда у Нишу П1 3433/2016 од 23.05.2017. године и пресудио тако што је обавезао туженог „Србија Карго“ АД за железнички превоз робе Београд да тужиоцу на име разлике између исплаћеног и припадајућег дела зараде за рад у сменама, за период од 01.04.2010. до 30.04.2013. године исплати месечне новчане износе наведене у овом делу изреке све са законском затезном каматом почев од 16. у текућем месецу за претходни месец па до дана исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени „Србија Карго“ АД за железнички превоз робе Београд да у име и за рачун тужиоца, за период од 01.04.2010. до 30.04.2013. године, уплати разлику доприноса и за пензијско и инвалидско осигурање

Републичком фонду ПИО, доприносе за здравствено осигурање Фонду здравственог осигурања и доприносе за случај незапослености надлежној Националној служби за запошљавање на досуђене нето износе разлике зараде из става првог, по стопи и основицама које важе на дан уплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени „Србија Карго“ АД за железнички превоз робе Београд да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 82.360,00 динара и ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на жалбу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени „Србија Карго“ АД за железнички превоз робе Београд је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о ревизији Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку применом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20) – у даљем тексту: ЗПП, па је нашао да је ревизија основана.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у спорном периоду био у радном односу код туженог АД „Железнице Србије“ Београд по потписаном уговору о раду од 04.02.2003. године. Анексом уговора о раду од 01.09.2015. године тужилац је засновао радни однос – преузет је код туженог „Србија Карго“ АД за железнички превоз робе Београд, као следбеника „Железнице Србије“ АД са датумом примене анекса од 01.09.2015. године. Тужба у овој правној ствари је поднета 09.05.2013. године, а у току поступка поднеском од 19.07.2016. године тужилац је поред туженог АД „Железнице Србије“ Београд као туженог означио и „Србија Карго“ АД за железнички превоз робе Београд. „Србија Карго“ АД за железнички превоз робе Београд се поднеском од 30.08.2016. године изјаснио да не пристаје на проширење тужбе на њега, да не пристаје да ступи у парницу, нити жели да прими парницу у стању у коме се налази.

Побијаном другостепеном пресудом, другостепени суд је одлучујући о жалби туженог „Србија Карго“ АД за железнички превоз робе Београд, након одржане расправе на основу члана 383. став 4. ЗПП, у целини укинуо пресуду првостепеног суда којом су тужени „Железнице Србије“ АД Београд и „Србија Карго“ АД за железнички превоз робе Београд обавезани да тужиоцу солидарно исплате тражене накнаде за рад у сменама за период од априла 2010. закључно са априлом 2013. године и пресудио тако што је обавезао туженог „Србија Карго“ АД за железнички превоз робе Београд да тужиоцу за утужени период од 01.04.2010. до 30.04.2013. године исплати тражене накнаде разлике између исплаћеног и припадајућег дела зараде за рад у сменама.

Ревизијом туженог „Србија Карго“ АД за железнички превоз робе Београд основано се указује да је побијана пресуда донета уз битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП.

Одредбом члана 205. ЗПП прописано је да више лица могу једном тужбом да туже, односно да буду тужени (супарничари) ако: 1) су у погледу предмета спора у правној заједници или ако њихова права, односно обавезе проистичу из истог чињеничног и правног основа; 2) су предмет спора захтеви, односно обавезе исте врсте који се заснивају на битно истоврсном чињеничном и правном основу и ако постоји стварна и месна надлежност истог суда за сваки захтев и за сваког туженог; 3) је то законом прописано (став 1); до закључења главне расправе може, под условима из става 1. овог члана уз тужиоца да приступи нови тужилац или тужба може да буде проширена на новог туженог са његовим пристанком (став 2); лице које приступа тужби, односно на које се тужба проширује мора да прими парницу у оном стању у коме се она налази у тренутку ступања у парницу (став 3).

Одредбом члана 386. истог закона прописано је: да другостепени суд испитује првостепену пресуду у оном делу у коме се побија жалбом, а ако се из жалбе не види у ком се делу пресуда побија, другостепени суд ће да закључи да се пресуда побија у делу у коме странка није успела у парници (став 1); да другостепени суд испитује пресуду и у делу у коме се жалбом не побија ако је то прописано посебним законом (став 2); да другостепени суд испитује првостепену пресуду у границама разлога наведених у жалби, пазећи по службеној дужности на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тач. 1) до 3), 5), 7), и 9), као и на правилну примену материјалног права (став 3); да на прекорачење тужбеног захтева другостепени суд пази само на захтев странке (став 4).

Из побијане другостепене пресуде произлази да је другостепени суд, одлучујући само о жалби туженог „Србија Карго“ АД за железнички превоз робе Београд након одржане расправе, у целини укинуо првостепену пресуду и одлучио о тужбеном захтеву тако што је обавезао друготуженог „Србија Карго“ АД за железнички превоз робе Београд да тужиоцу исплати тражену накнаду на име разлике између исплаћеног и припадајућег дела зараде за рад у сменама за период од 01.04.2010. до 30.04.2013. године. Притом је другостепени суд пропустио да претходно одлучи о захтеву тужиоца да тужба буде проширена на новог туженог – „Србија Карго“ АД за железнички превоз робе Београд који се изјаснио да не пристаје на проширење тужбе.

Имајући у виду изложено, побијана пресуда донета је уз битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП које су учињене у поступку пред другостепеним судом. Наиме, другостепени суд је одлучујући само о жалби туженог „Србија Карго“ АД за железнички превоз робе Београд укинуо првостепену пресуду и у делу који се односи на првотуженог „Железнице Србије“ АД Београд, а који део није био под жалбом, чиме је прекорачио своја овлашћења прописана чланом 386. ЗПП. Поред тога, пропустио је да одлучи о захтеву тужиоца за проширење тужбе на новог туженог у ситуацији када се нови тужени противио том проширењу чиме је поступио супротно одредби члана 205. ЗПП.

С обзиром на изложено Врховни касациони суд укинуо побијану другостепену пресуду и предмет вратио другостепеном суду на поновно суђење.

У поновном поступку другостепени суд ће узети у обзир изнете примедбе и донети правилну и закониту одлуку.

На основу члана 415. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић